

Träff 4

Gemenskap

Träff 4

Gemenskap

Välkommen

Hälsa alla välkomna.

Inledande runda

Låt var och en berätta i max 3 minuter var vad han/hon tänkt sedan förra gången. När alla berättat kan ni småprata lite en stund om likheter och skillnader i era berättelser.

Gemenskap

Inför denna sammankomst skulle Ni läsa texter "Gemenskap" av Magnus Sundell. Vilka tankar eller känslor väcktes i Dig när Du läste texten? Låt gruppen samtala två och två först och fånga sedan upp reflektioner och frågor i hela gruppen. (Om någon inte hunnit läsa texten kan de paras ihop med någon som har läst.)

Hela Människan vill vara en mötesplats som erbjuder gemenskap där alla medarbetare och alla gäster ska känna sig hemma och att gemenskapen bygger på tillit till varandra. Jesus inkluderar alla i sin gemenskap, oavsett om man är jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna. Han visade tydligt att olikheter är en tillgång och att alla ska mötas med värdighet och respekt.

Förslag på reflektionsfrågor

Hur möjliggör Ni det i er verksamhet och vilka utmaningar möter Ni?

Avsluta med att dela ut och läsa texten "Gemenskap" skriven av Lena Lo, volontär och deltagare på Ria i Enköping.

Paus

Att växa tillsammans

Be deltagarna sätta sig bekvämt tillrätta medan Du läser texten "Att växa tillsammans" av Tomas Boström.se bilaga. Dela gärna ut texten till deltagarna. Om det känns bekvämt kan deltagarna läsa ett stycke var.

Förslag på reflektionsfrågor:

- Vad berörs Du av i texten?
- Vad behöver Du för att växa?
- Vad vill Du bidra med för att andra ska blomma?

Tankeboken

En möjlighet för deltagarna att skriva ner tankar, insikter och reflektioner efter dagens samtal.

Avslutningsrunda

Låt var och en få möjlighet att säga något kort om dagens träff. En tanker eller en känsla just nu. Använd gärna ett fokusföremål.

Bilaga

Texten "Att växa tillsammans" av Tomas Boström

Texten "Gemenskap" av Lena Lo

Nästa tillfälle.

Nästa träff är den sista i denna studiecirkel och då är temat Att gå vidare.

ATT VÄXA TILLSAMMANS

(Idébild: Rosen)

Jesus var en typisk bildmänniska. Han älskade att, med ord, måla upp bilder av verkligheten, helheten, trasigheten och evigheten. Bildformatet var öppet och generöst och fick etiketten "liknelser". En av hans mest kända liknelse hittar vi i Lukasevangeliet 8. "När han sådde föll en del på väggkanten, och folk trampade på det och himlens fåglar åt upp det. En del föll på berghällen, och när det hade kommit upp, vissnade det bort eftersom det inte fick någon väta. En del föll bland tistlarna, och tistlarna växte upp samtidigt och förkvävde det. Men en del föll i den goda jorden, och det växte och gav hundrafaldig skörd."

Det är lätt att tänka sig att detta handlar om fyra olika personligheter och mänsklighetens olika förutsättningar att beröras. Samtidigt måste jag erkänna att jag, hela tiden, har hela detta landskap i mig. Alla fyra alternativen känner jag tämligen väl igen i mitt liv. De verkar finnas där, då och då mer tydliga, hela tiden – väggkanten, stengrunden, tistelsnåret, den goda jorden.

Livet rusar på i ett ohållbart tempo. Dag ut och dag in är man på väg till något annat. Almanackan tickar på som en tidsinställd bomb och stressen har, mer och mer, blivit ett naturligt inslag i vardagen. Inte nog med att man ska komma ur sängen på morgonen, alla måsten innan man ens hinner låsa ytterdörren, resorna, uppgifterna, ekonomin, mötena, planeringen... När kan livet ha tid att ta sig tid till annat än att bara hinnas med?

Erfarenheterna i livet har gjort mig hårdhudad. Jag är inte längre så lättflirtad som jag en gång var. Det ska mycket till för att jag numera ska bli så där dåraktigt entusiastisk och verkligen ge mig hän. Jag har gått på alltför många minor, mött alltför många besvikelser... Visst kan man känna igen den knastertorra berghäll som ofta kommer i dagen?

Och tistlarna ska vi bara inte prata om. Det är en snårskog man befinner sin i, ett buskage av ställningstagande, information, beslut, förväntningar, krav, åsikter, troer, uttryck. Man drabbas av en nyhet vid ena kvällens tv-nyheter som man, nästa kväll, tvingas krydda med uppföljning och ytterligare avslöjanden. En global verklighet har vuxit sig in över mitt eget lilla trygga staket, in i min trädgård, in i mitt liv... Hur ska jag kunna förhålla mig till allt detta?

Den goda jorden, som Jesus menar att somligt föll i, verkar vara mer undantag än regel. En liten spricka möjligtvis i asfalten, en skarv mellan stenläggningarna, en slumpmässig glänta i tistelsnåret.

Vi bär det i oss allihop. Ingen är mer eller mindre mottaglig än den andre. Livet är vad livet är. Olika, ändå så lika. Inför detta krassa konstaterande kan vi också vila i det faktum att Gud har utrustat oss med varandra. Vi är varandras möjlighet. En öppen fas i ditt liv kan förvandla instängdheten i mitt. Ett aldrig så litet källsprång i ditt liv kan sippra över till min förtorkade trädgård. En liten solkatt någon dag hos mig kan kanske också leta sig in i ditt mörker. Sådant är livet och livets mysterium. Tillsammans kan vi ge näring och liv åt varandra. Tillsammans kan vi mogna och få livskraft. Tillsammans kan vi bli den goda jorden. Tillsammans kan vi blomma.

Text: Tomas Boström

Gemenskap

Om man inte har gemenskap känner man verkligen av det för gemenskap är ingen självklarhet i allas liv. Att komma till härbärgat, att få tända ett ljus, sitta ner med gästerna och kura skymning i höst-mörkret – det vill jag kalla gemenskap! För där känner jag mej trygg och hemma med dom och dom med mej. Där behöver man inte prestera något utan bara vara den man är.

Gemenskap med min Gud är mycket enklare att uppnå än med människor. Jag behöver bara skicka en tanke eller be en bön så finns känslan där av varm och varaktig gemenskap.

”Lena Lo”, 53 år, volontär och deltagare på Ria i Enköping.